

Suergoenyvalaszt, Hoefer

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXII. évfolyam, 32. szám, 2018. augusztus 10.

1994 márciusában három ember ült a rádióstúdióban: Döbrentei Kornél, P. Szabó József és, emlékeim szerint, Rapcsányi László. Utóbbiban nem vagyok egészen biztos, bízom abban, hogy emlékezetem nem csal meg. Szombat délután négy óra volt, ilyenkor kezdődött a rádió politikai-kulturális hetilapja, a *168 óra*, csak hogy a Magyar Rádió ügyvezető alelnöke, Csúcs László nem sokkal előtte elbocsátotta a műsor szinte teljes stábját, és ilyen előzmények után ült be a három említett beszélgetőtárs Mester Ákosék helyére.

Miről szólt a beszélgetés? Arról, hogy milyen jó is, hogy végre ők, mármint a szellemi élet nemzeti gondolkodású emberei elfoglalhatták azt a helyet, amelyik már régóta megilleti őket. Már régen nekik kellene szólniuk a hallgatókhoz olyan mondanivalóval, amelyik nemzeti sorskérdéseket, nem pedig marginális politikai ügyeket tárgyal. Ez az örömködés töményen mintegy négy percen keresztül tartott, kissé ellazultabb változatban további két-három percig, aztán hirtelen csönd lett. Négy-hat-hét percig lehet arról beszélni, hogy milyen jó is, ha a sors igazságot szolgáltat, mert akkor lehet fontos ügyekről tárgyalni, de az élő rádióműsor kegyetlen szigora szerint a nyolcadik percben már illik valami érdemlegeset mondani. Nem lehet egy műsor csaknem egyórás időtartama alatt arról beszélni, milyen jóra is fordult a benn ülők, rajtuk keresztül a nemzet, sőt, az egész térség sorsa.